

Sygnatura akt VIII C 1665/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: Przemysław Staszczuk

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko C. Z. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.881,17 zł (pięć tysięcy osiemset osiemdziesiąt jeden złotych siedemnaście groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 1.773,31 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt trzy złote trzydzieści jeden groszy) od dnia 28 września 2017 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 98,38 zł (dziewięćdziesiąt osiem złotych trzydzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1665/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 lutego 2018 roku powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczył przeciwko pozwanemu C. Z. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 5.881,17 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 1.773,31 zł od dnia 28 września 2017 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych. W uzasadnieniu powód podniósł, że żądanie pozwu znajduje swoje źródło w umowie pożyczki nr (...) z dnia 3 marca 2008 roku, objętej umową ugody w dniu 27 grudnia 2011 roku z późniejszymi zmianami. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, na skutek czego pismem z dnia 29 maja 2017 roku umowa została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 10 lipca 2017 roku. Na dochodzone roszczenie składają się: niespłacony kapitał – 1.773,31 zł, odsetki umowne od należności głównej za okres od dnia 28 października 2010 roku do dnia 26 grudnia 2011 roku – 1.161,72 zł, odsetki umowne za opóźnienie od należności głównej za okres od dnia 29 marca 2011 roku do dnia 26 grudnia 2011 roku – 61,18 zł, odsetki umowne od należności głównej za okres od dnia 27 grudnia 2011 roku do dnia 9 maja 2017 roku – 2.798,71 zł oraz odsetki umowne za opóźnienie od należności głównej za okres: od dnia 1 września do dnia 17 września 2014 roku – 2,55 zł, od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 4 stycznia 2016 roku – 3,90 zł, od dnia 4 kwietnia 2017 roku do dnia 27 września 2017 roku – 79,80 zł.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-6)

W dniu 18 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, iż strona powodowa nie wykazała, że kwota kredytu została postawiona do dyspozycji pozwanego, zakwestionował fakt udowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości podważając moc dowodową wyciągu z ksiąg banku.

Postanowieniem z dnia 8 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty k. 7v., sprzeciw k. 7, k. 8-9, postanowienie k. 12)

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 35, pozew k. 66-68)

W piśmie procesowym z dnia 11 września 2018 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko wyrażone w sprzeciwie.

Replikując na powyższe powód podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że na podstawie zawartej umowy pozwany otrzymał kwotę 6.496,37 zł, w tym 5.500 zł kapitału, która to kwota została przelana na jego rachunek w dniu 3 marca 2008 roku. Następnie w dniu 27 grudnia 2011 roku strony zawarły umowę ugody, na mocy której pozwany potwierdził istnienie swojego zobowiązania. Powód wskazał ponadto, że pozwany w dniu 2 czerwca 2017 roku osobiście odebrał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

(pismo procesowe k. 163-166, k. 169-170v., k. 175)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany C. Z. (1) w dniu 27 lutego 2008 roku zawarł z powodem Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pilnej pożyczki nr (...), na mocy której powód udzielił mu pożyczki w kwocie 6.496,76 zł, z czego kwota 5.500 zł stanowiła kapitał, kwota 275 zł prowizję, zaś kwota 721,76 zł koszt ustanowienia ubezpieczenia, pozwany wniósł bowiem o sfinansowanie tych opłat. Przyznaną kwotę wraz z odsetkami (18,90% rocznie na datę zawarcia umowy) pozwany zobowiązał się spłacić w 60 równych ratach. Wysokość jednej raty wynosiła 168,17 zł za wyjątkiem ostatniej raty, mającej charakter wyrównawczy, której wysokość bank przesyłał pożyczkodawcy z miesięcznym wyprzedzeniem. W przypadku braku spłaty zobowiązań w ustalonym terminie, począwszy od dnia następnego, niespłacona kwota pożyczki traktowana była jako zadłużenie przeterminowane, od którego powód był uprawniony naliczać odsetki według stopy procentowej określonej w cenniku, która na datę zawarcia umowy wynosiła 26%. Powód miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, jeżeli pożyczkodawca nie zapłacił w terminie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, o ile w terminie 7 dni od daty otrzymania przez pożyczkodawcę wezwania do zapłaty, pożyczkodawca nie zapłaci zaległych rat lub ich części, wynikających z treści wezwania.

W dniu 3 marca 2008 roku powód przelał na rachunek pozwanego tytułem pożyczki kwotę 6.496,76 zł, z której następnie pobrał prowizję za udzielenie pożyczki i opłatę za ubezpieczenie w wysokości zgodnej z umową (łącznie 996,76 zł).

W dniu 27 grudnia 2011 roku strony zawarły umowę ugody nr DDN-WDD-ZKD/26108/2011, która regulowała warunki spłaty zadłużenia pozwanego wobec banku z tytułu umowy pożyczki nr (...). Na jej mocy pozwany potwierdził istnienie zadłużenia w kwocie 6.429,79 zł, na którą składała się należność główna

– 5.206,89 zł, odsetki umowne naliczone od należności głównej – 1.161,72 zł oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego – 61,18 zł. Zadłużenie to, powiększone o odsetki naliczane od pozostałej do spłaty należności głównej (18,90% rocznie), pozwany zobowiązał się spłacić w 97 ratach płatnych do 30-go dnia każdego miesiąca, w tym 18 rat w wysokości 50 zł każda, 78 rat w wysokości 105 zł. Ostatnia rata wyrównująca zadłużenie podlegała zapłacie do dnia 30 grudnia 2019 roku. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego na datę podpisania ugody wynosiły 24% w stosunku rocznym. Niedotrzymanie przez dłużnika któregośkolwiek z postanowień ugody, a w szczególności ponad 14-dniowe opóźnienie w spłacie którejkolwiek z rat, upoważniało powoda do rozwiązania ugody w wyniku wypowiedzenia. Termin wypowiedzenia wynosił 14 dni.

Aneksem z dnia 29 lipca 2013 roku do umowy ugody strony postanowiły, że spłata zadłużenia oznaczonego w ugodzie nastąpi w 30 miesięcznych ratach płatnych do 31-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 31 sierpnia 2013 roku, w tym 12 rat w wysokości 50 zł każda, 17 rat w wysokości 394,07 zł każda. Ostatnia rata wyrównująca zadłużenie podlegała zapłacie do dnia 31 stycznia 2016 roku. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego na datę podpisania aneksu wynosiły 16% w stosunku rocznym.

Aneksem z dnia 19 września 2014 roku do umowy ugody strony postanowiły, że spłata zadłużenia oznaczonego w ugodzie nastąpi w 30 miesięcznych ratach płatnych do 31-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 30 września 2014 roku, w tym 12 rat w wysokości 50 zł każda, 17 rat w wysokości 387,24 zł każda. Ostatnia rata wyrównująca zadłużenie podlegała zapłacie do dnia 28 lutego 2017 roku. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego na datę podpisania aneksu wynosiły 16% w stosunku rocznym.

Na mocy aneksu z dnia 8 stycznia 2016 roku strony zmieniły warunki spłaty zobowiązania pozwanego wobec banku z tytułu ugody, które według salda na dzień 5 stycznia 2016 roku wynosiło 6.280,25 zł, z czego kwota 2.519,35 zł stanowiła należność główną, kwota 3.757 zł odsetki umowne, kwota 3,90 zł odsetki przeterminowane, które to zadłużenie C. Z. (1) potwierdził. Spłata zadłużenia powiększonego o odsetki umowne w wysokości 10% rocznie, nastąpić miała w 24 miesięcznych ratach, płatnych do 10-go dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 10 lutego 2016 roku, w tym 12 rat w wysokości 50 zł każda, 11 rat w wysokości 495,31 zł. Ostatnia rata wyrównująca zadłużenie podlegała zapłacie do dnia 10 stycznia 2018 roku. Odsetki od zadłużenia przeterminowanego na datę podpisania aneksu wynosiły 10% w stosunku rocznym.

(regulamin k. 17-18v., umowa k. 74-75, umowa ugody k. 76-77v., aneks k. 78-78v., k. 79-80, k. 82-82; z płyty CD na k. 64: zestawienie transakcji, wyciąg łączony nr (...))

Począwszy od dnia podpisania ostatniego aneksu pozwany na poczet należności głównej dokonał wpłat w łącznej kwocie 746,04 zł, przy czym ostatnia wpłata miała miejsce w dniu 4 kwietnia 2017 roku. Po jej dokonaniu niespłacone saldo kapitału wynosiło 1.773,31 zł.

W okresie obowiązywania aneksu, zgodnie z jego postanowieniami, powód naliczał odsetki umowne od zadłużenia kapitałowego przewidzianego w harmonogramie na datę spłaty każdej kolejnej raty, w wysokości:

- 24,49 zł za okres od dnia 5 stycznia 2016 roku do dnia 9 lutego 2016 roku od kwoty 2.519,35 zł (zadłużenie kapitałowe oznaczone w aneksie),
- 20,58 zł za okres od dnia 10 lutego 2016 roku do dnia 9 marca 2016 roku od kwoty 2.469,35 zł,
- 20,16 zł za okres od dnia 10 marca 2016 roku do dnia 9 kwietnia 2016 roku od kwoty 2.419,35 zł,
- 19,74 zł za okres od dnia 10 kwietnia 2016 roku do dnia 9 maja 2016 roku od kwoty 2.369,35 zł,

- 19,33 zł za okres od dnia 10 maja 2016 roku do dnia 9 czerwca 2016 roku od kwoty 2.319,35 zł,
 - 18,91 zł za okres od dnia 10 czerwca 2016 roku do dnia 9 lipca 2016 roku od kwoty 2.269,35 zł,
 - 18,49 zł za okres od dnia 10 lipca 2016 roku do dnia 9 sierpnia 2016 roku od kwoty 2.219,35 zł,
 - 18,08 zł za okres od dnia 10 sierpnia 2016 roku do dnia 9 września 2016 roku od kwoty 2.169,35 zł,
 - 17,66 zł za okres od dnia 10 września 2016 roku do dnia 9 października 2016 roku od kwoty 2.119,35 zł,
 - 17,24 zł za okres od dnia 10 października 2016 roku do dnia 9 listopada 2016 roku od kwoty 2.069,35 zł,
 - 16,83 zł za okres od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia 9 grudnia 2016 roku od kwoty 2.019,35 zł,
 - 16,41 zł za okres od dnia 10 grudnia 2016 roku do dnia 9 stycznia 2017 roku od kwoty 1.969,35 zł,
 - 15,99 zł za okres od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia 9 lutego 2017 roku od kwoty 1.919,35 zł,
 - 11,87 zł za okres od dnia 10 lutego 2017 roku do dnia 9 marca 2017 roku od kwoty 1.424,04 zł (zgodnie z aneksem, począwszy od 13-ej raty jej wartość wynosiła 495,31 zł) ,
 - 7,74 zł za okres od dnia 10 marca 2017 roku do dnia 9 kwietnia 2017 roku od kwoty 928,73 zł,
 - 3,61 zł za okres od dnia 10 kwietnia 2017 roku do dnia 9 maja 2017 roku od kwoty 433,42 zł,
- a więc w łącznej wysokości 267,13 zł.

Ponadto od kwoty przeterminowanej należności głównej powód naliczył odsetki karne, które na dzień 27 września 2017 roku wyniosły łącznie 79,80 zł.

(zestawienie transakcji na płycie CD k. 64, kalkulator odsetkowy LEX, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 19 marca 2017 roku, doręczonym w dniu 27 marca 2017 roku, powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia przeterminowanego w kwocie 895,22 zł, na którą złożyły się: 839,59 zł z tytułu wymagalnych należności kapitałowych i 1,63 zł z tytułu wymagalnych należności odsetkowych według stanu na datę wystawienia wezwania. Następnie, wobec braku spłaty zadłużenia, powód pismem z dnia 29 maja 2017 roku, doręczonym w dniu 2 czerwca 2017 roku, wypowiedział pozwanemu umowę ugody z dnia 27 grudnia 2011 roku, wskazując, że zaległość wynosi 5.825,21 zł, z czego kwota 1.859,07 zł stanowi zadłużenie przeterminowane.

Pismem z dnia 28 września 2017 roku, doręczonym w dniu 27 października 2017 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty 5.881,17 zł.

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 19-20v., k. 72-73v., wypowiedzenie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 84-85v.)

W wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 28 września 2017 roku powód wskazał, że łączne zadłużenie pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy bankowej wynosi 5.881,17 zł (1.773,31 zł kapitału + 1.161,72 zł odsetek umownych za okres od dnia 28 października 2010 roku do dnia 26 grudnia 2011 roku + 61,18 zł odsetek karnych za okres od dnia 29 marca 2011 roku do dnia 26 grudnia 2011 roku + 2.798,71 zł odsetek umownych za okres od dnia 27 grudnia 2011 roku do dnia 9 maja 2017 roku + 2,56 zł odsetek karnych za okres od dnia 1 września 2017 roku do dnia 17 września 2014 roku + 3,90 zł odsetek karnych za okres od dnia 30 listopada 2015 roku do dnia 4 stycznia 2016 roku + 79,80 zł odsetek karnych za okres od dnia 10 marca 2017 roku do dnia 27 września 2017 roku).

(wyciąg z ksiąg bankowych k. 69-71)

Do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że strony łączyła umowa pożyczki zawarta w dniu 27 lutego 2008 roku, na mocy której, powód przyznał pozwanemu kwotę 6.496,76 zł (w tym 5.500 zł kapitału), którą pozwany zobowiązał się spłacić wraz z odsetkami w 60 miesięcznych ratach. Poza sporem pozostawało również, że na mocy umowy ugody z dnia 27 grudnia 2011 roku pozwany uznał swoje zadłużenie wynikające z tytułu umowy pożyczki, o której mowa wyżej, a strony ustaliły nowe warunki jego spłaty, a także, że umowa ugody była trzykrotnie aneksowana. Na potwierdzenie powyższych faktów strona powodowała przedłożyła stosowne umowy i aneksy, pod treścią który pozwany złożył swój podpis, którego autentyczność nie była w sprawie kwestionowana. Sąd przyjął ponadto, że powód wypłacił pozwanemu kwotę pożyczki, co znajduje potwierdzenie w załączonych na płycie CD zestawieniu transakcji i wyciągu łączonym nr (...). W świetle zasad logicznego rozumowania oczywistym pozostaje przy tym, że gdyby pozwany nie otrzymał pożyczki, to nie zawierałby umowy ugody, a następnie aneksów do niej, jak również nie uznawałby swojego zadłużenia wynikającego z umowy pożyczki z dnia 27 lutego 2008 roku. Twierdzenia pozwanego, jakoby bank nie wykonał umowy są zatem całkowicie nieprzekonujące w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Chybione okazały się także zarzuty pozwanego, że nie otrzymał oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, to zostało bowiem przez niego osobiście odebrane, o czym przesądza potwierdzenie odbioru z k. 85. W kontekście zgromadzonego materiału dowodowego nie może przy tym budzić wątpliwości okoliczność, że po stronie powoda ziściły się przesłanki uprawniające go do wypowiedzenia przedmiotowej umowy, zaś samo oświadczenie powoda w tym zakresie zostało sporządzone w prawidłowy sposób.

W ocenie Sądu powód udowodnił również wysokość dochodzonego w przedmiotowym procesie zadłużenia. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że w ostatnim podpisanym aneksie C. Z. (2) potwierdził (!!!) swoje zadłużenie wynikające z umowy ugody, które według salda na dzień 5 stycznia 2016 roku wynosiło 6.280,25 zł, z czego kwota 2.519,35 zł stanowiła należność główną, kwota 3.757 zł odsetki umowne, kwota 3,90 zł odsetki przeterminowane. Jak wynika z zestawień transakcji zamieszczonych na płycie CD (k. 64), a obejmujących okres od dnia uruchomienia pożyczki do dnia ostatniej wpłaty pozwanego, co do których zawodowy pełnomocnik pozwanego nie zgłosił żadnych zastrzeżeń (pełnomocnik pozwanego w treści złożonych do akt pism procesowych skoncentrował się wyłącznie na kwestionowaniu wyciągu z ksiąg banku, pomijając całkowicie okoliczność, że powód załączył w poczet materiału dowodowego zarówno wyciągi łączone, jak również zestawienia transakcji), po dniu 5 stycznia 2016 roku pozwany na poczet spłaty kapitału dokonał wpłat w łącznej wysokości 746,04 zł, w wyniku czego zadłużenie z tego tytułu zmniejszyło

się z kwoty 2.519,35 zł do kwoty 1.773,31 zł, a następnie zaprzestał dalszych wpłat. Tym samym do spłaty pozostał kapitał w wysokości jw., odsetki, których wysokość została potwierdzona przez pozwanego w treści aneksu z dnia 5 stycznia 2016 roku (łącznie 3.760,90 zł), jak również odsetki umowne naliczone przez powoda na mocy tego aneksu w łącznej wysokości 267,13 zł oraz odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego w łącznej kwocie 79,80 zł. Wyjaśnić należy, że przepisy ustawy Prawo bankowe (art. 7) dopuszczają możliwość prowadzenia przez banki dokumentacji w formie elektronicznej. Omawiane dokumenty elektroniczne złożone na płycie CD, załączone przez powoda, zostały opatrzone informacją o dacie ich wygenerowania, mają charakter kompletny, widnieją na nich dane pozwanego, numer rachunku bankowego. W ocenie Sądu w świetle przedłożonych dokumentów brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości, zwłaszcza, iż pozwany nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby zostały

one w nieprawidłowy sposób utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Godzi się ponadto przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. W niniejszej sprawie fakt udzielenia pożyczki został wykazany ponad wszelką wątpliwość, tym samym to na pozwanym ciążyła powinność udowodnienia, że spłacił zadłużenie w całości, bądź też w wysokości większej aniżeli wskazywanej przez powoda. W myśl bowiem treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa

na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie,

ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76).

Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw. W niniejszej sprawie pozwany nawet nie starał się wykazać, iż spłacił swoje zadłużenie, koncentrując się na kwestionowaniu wykonania umowy przez powoda oraz waloru dowodowego wyciągu z ksiąg banku, czy też podnosząc, iż nie otrzymał oświadczenia o wypowiedzeniu. Zarzuty te, o czym była mowa wyżej, okazały się jednak całkowicie niezasadne.

Reasumując, w oparciu o przedłożoną umowę pożyczki, umowę ugody wraz z aneksami oraz zestawienia transakcji, których walor dowody, co wymaga powtórzenia, nie był kontestowany przez stronę przeciwną, Sąd przyjął, że pozwany nie spłacił zadłużenia z tytułu przedmiotowej umowy bankowej w kwocie dochodzonej niniejszym powództwem, co dodatkowo potwierdza wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 28 września 2017 roku. Wprawdzie tego rodzaju wyciągi zostały pozbawione mocy prawnej dokumentu urzędowego, to jednocześnie nie budzi wątpliwości, iż jako dokument prywatny podlegają one ocenie przez Sąd.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.881,17 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku od kwoty 1.773,31 zł od dnia 28 września 2017 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia

lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Powód wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony pozwanej zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Koszty procesu w przedmiotowej sprawie to: opłata od pozwu w wysokości 74 zł oraz 17 zł z tytułu opłaty skarbowej na pełnomocnictwo i 7,68 tytułem opłaty za notarialne poświadczenie odpisu pełnomocnictwa z oryginałem.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 98,38 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.